

الباب الرابع و العشر من الواحد الرابع في ان من يستجير...

حضرت باب

اصلي فارسي

الباب الرابع و العشر من الواحد الرابع في ان من يستجير بتلك البقاع يأمن ويعفى عنه بما قد عفى الله عنه.

ملخص این باب آنکه هر کس پناه برد ببقاع حروف واحد حق است بر مردم که او را پناه دهند زیرا که این اراضی در کل ارض مظهر یجیر و لا یجار علیه است لعل در یوم ظهور "من ینظره الله" که قیامت این ظهور است بخود حروف واحد پناه برده که از هلاک آن روز نجات یابند هلاک ایمانی نه جسدی زیرا که کل عمل میکنند از برای تقرب بخداوند اگر آن روز پناه نبرند بوجه در ظل کلتشی هالک میروند و اگر بصیری باشد بر روی ارض کل ما علی الارض را میدهد که در نفی نرود و در استثناء داخل شود زیرا این ثمره خلق انسانی است که یکدفعه بکلی باطل نگردد

و نه این است که پناه بایشان بردن در مقاعد ایشان رفتن باشد یا ذکر ایشان چنانچه در کور قرآن کل بقبور این حروف میرفتند و ذکر ایشان را شب و روز میکردند ولی بعد از آنکه ظاهر شدند بآن حجتی که دین ایشان بر آن بود و تبلیغ رسالت نقطه بیان را نموده بشئون دنیویه کل محتجب شدند تا آنکه واقع شد آنچه واقع شد امروز در اسلام کل باقوال قبل ایشان عمل میکنند و فتوی بر نفس خود ایشان میدهند اگر بحض این هم بود باز بر نفس ایشان امری واقع نیامد و حال آنکه کرور کرور اموال خود را باسم تعزیه داری سید الشهداء - سلام الله علیه - خرج میکنند و بر مقدم بر او کردند آنچه کردند

ORIGINAL

AUDIO

این است حد این خلق افک که حیف لفظ افک که در حق ایشان گفته شود با اسم اسلام میکنند آنچه میکنند و بر مظهر اسلام که رسول الله - صلی الله علیه و اله - باشد کردند آنچه کردند فلتعتبرن ان یا اولی الابصار ثم فی دین الله تبصرون اسم آنچه میکنند لله میگذارند ولی بر مظاهری میکنند که حکم بر او حکم بر خدا است و نمیدانند و خارج از دین میگردند و بگان خود در اعلی درجه احتیاط و اجتهاد سالکند

اگر قرار گذارید ای اهل بیان که بر هیچ نفسی وارد نسازید آنچه بر خود نمی پسندید لعل یوم ظهور بر حروف واحد نگردید اگر از برای آنها نمیگردید نظر کنید در کل ثواب سور قرآنی که از ائمه خود روایت میکنند و ثواب دعاهایی که میخوانید که کل راجع میگردد در یوم قیامت که در ظل محمد و آل محمد محشور گردید که این اعظم منی است که حجج الله بر اولیای خود گذاشته که ایشان را باین نوع ثوابها وعده داده و حمد خدایی را که قیامت را بر پا کرد و ایشان آمدند و در راه اثبات کلمه توحید او دیدند آنچه دیدند و هنوز آنها بآن ثوابها قرآن و دعا میخوانند و تعجب مکن و نظر کن در امت عیسی - علیه السلام - که هنوز بوعده ﴿یاتی من بعدی اسمہ احمد﴾ منتظرند و از برای او شب و روز متضرعند و حال آنکه آمد و هزار و دویست و هفتاد سال گذشت و قیامت او بر پا شد و هنوز آنها در انتظارند ترحم بر خود کرده اعمال خود را هباء منثورا نکرده و نفس خود را چنین نفسی کنید که اگر از برای نفسی نباشید بر نفسی هم نباشید که این است طریق نجات در دنیا و آخرت اگر عمل کنید

و هیچ ظهوری واقع نمیشود مگر آنکه مظهر آن ظهور کمال نصیح را بامت خود میکند لعل یوم ثمره که ظهور بعد باشد فانی نگردند تا حال که این ثمره از ایشان مترتب نشده لعل در کور بیان خود را در بین امم یوم قیامت مفتخر سازید زیرا که در یوم "من ینظره الله" آنچه از یوم آدم تا آن روز خلق بوده هستند بر روی ارض بلکه از عوالم قبل آدم هم و عوالم بعد هم امکان آنها در آن یوم هست در بین کل امم مفتخر شوید بایمان باو که اگر یکی از شماها محتجب شوید اشد از کل ملل خواهید بود نزد او و اگر بر ثمره وجود خود ظاهر گردید اعز از هر نفسی خواهید بود نزد او

و خود را الی قیامت بعد بآنچه از نزد او ظاهر میشود مفتضح نکرده که آنچه شنیده اید که در یوم قیامت حکمی که میشود کل مطلع میشوند این است مراد که کل جوهر خلق در آن روز مؤمنین بآن ظهورند و الی ظهور دیگر حکمی که میشود کل میخوانند و می بینند و عمل میکنند مثلا ذکر ابی لهب در قرآن از حین نزول آیه تا امروز هر کس خوانده شاهد شده بر خلق او این است افتتاح نظر کنید میتوان احصا نمود که در چند صباح عمر خود از حق محتجب شد و در نزد هر نفسی که تلاوت قرآن نمود مفتضح گردید حتی در نزد خودش که آنها یکی از احماء است در مقرر خود این است مراد از آنکه حکم قیامت را کل می شنوند فلترتقبن ان یا اولی الابصار ثم تتقون.